לק׳ י. ד״ה מהון, ג) וכריתות

יח: כו.], ד) מכות כ.,

ה) [לקמן יג:], ש) [וע"ע מוס' ב"ק קב. ד"ה אין ומוס' ריש ב"מ ב. ד"ה שנים

ותוס' ריש ב"ב ב.ז.

חדשים כפרתן שוה כולן מכפרים

על כל בין על שאין בה ידיעה

בתחלה ויש בה ידיעה לבסוף בין

על שחין בה ידיעה לח בתחלה

ולה בסוף בין על טהור שהכל הת

הטמא ונפקא מינה לטומאה שאירעה

לא נחלקו עליו שאינו מכפר עם אלו

ולא אלו תולין את תלייתו כשיש בה

ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף

כדאמר בגמרא (דף ח:): היה ר"ש

למימר אמרו לו מהו שיקרבו זה

בוה אם אבד שעיר שהופרש ליום

הכפורים ונתכפרו באחר ונמלא

זה ברגל או בראש חדש מהו שיקריב

לשם שעירו של יום: היאך יקריבו.

והלא כשהופרש לא לכפר על כפרה

זו הופרש ורבי מאיר דהאמר להא

בשלמא אי אמרינן כולן כפרתן שוה

יהרב שהרי כולם כפרה אחת מכפרים

אלא לדידך זה הופרש לכפר על

שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה

ידיעה בסוף היאך יקרב לכפר

ברגל על שחין בה ידיעה לח בתחלה

ולא בסוף או בר״ח לכפר על טהור

שחכל חת הטמח: כולן בחין לכפר

על טומאת מקדש וקדשיו. כל דהו

וכיון דבכך שוין ואע"פ שכפרותיהן

חלוקות יכול הוא ליקרב דהא לכפר

על טומאת מקדש וקדשיו הופרש

ועל טומאת מקדש וקדשיו הוא

קרב: משמו. של ר"ש. וסתם ר"ש

הוא ר״ם בן יוחאי: ועל זדון

טומחת מקדש וקדשיו. סתמח היח:

הודע ולה הודע. בגמ׳ ים מפרש לה:

אחד ישראל כו'. בגמ' ו' פריך מאי

קאמר שבתחלה השוום והדר תני

מה בין ישראל לכהנים: אלא שהפר

מכפר על הכהנים גרסי׳ ול״ג שדם

הפר: אלא שהפר מכפר על הכהנים.

כל ששעיר הפנימי מכפר על ישראל דהיינו תליית יסורין דיש בה ידיעה

בתחלה ולא בסוף חדון טומאת

מקדש וקדשיו וכן כפרת שעיר החילון פרו של כהן הקרב ביוה"כ בפנים כמו שמפורש באחרי מות " מכפר על הכהנים כדיליף בגמרא יו:

שתים. נראה דאע"ג דעל הזקן אינו חייב אלא בחער כדאמר בפ׳

בתרא דמכות (דף כא.) דבעי' גילוח

שיש בו השחתה ° בהקפת הראש חייב

אף במספרים כעין תער כדמוכח

בפ' ג' מינים (מיר דף מא: ושם) דקאמר אי כתיב ראשו ולא זקנו

הוה אמינא תרתי משמע דאתי עשה

ודחי לא תעשה ומשמע דהקפת כל

הראש שמיה הקפה ואכתי בתער

מנלן ולהכי כתיב זקנו ואי לא מחייב

בהקפת הרחש חלח בתער ח״כ

שפיר שמעינן מראשו דגילוח מצורע

בתער מדאמר רחמנא דעשה דמלורע

דחי לאו דהקפה והא דקתני בתוספתא

דמכות גבי ראש דאינו חייב עד

שיהיפנו בתער איכא למימר מאי

תער כעין תער כדאשכחן פרק ב'

נזירים (שם דף נח:) דאמר רב מיהל

אדם כל גופו במער ומפרש המם

כעין תער וליכא למימר דהקפת

הראש שרי במספרים ונקט בתוספתא

דוקא תער לאפוקי מספרים ומ"מ

מראשו לא שמעינן דגילוח מלורע

בתער כיון דהקפת הראש אסור נמי

במלקט ורהיטני דהא ודאי במלהט

ורהיטני לא אפשר במצורע דגילוח

כתיב ביה וא"כ מראשו ידעינן תער

וכרבי אליעזר דאמר בפרק אלו

הן הלוקין (מכות דף כת.) דמלקט ורהיטני נמי גילוח עבדי ליכח

לאוחמי׳ דא״כ מוקנו נמי לא שמעינן

תער דהא מלחט ורהיטני הוי גילוח

שיש בו השחתה ומיהו מתורת כהנים

דקתני יש בראש מה שאין בזקן

שהראש אסור במספרים כבתער

אין ראיה דבמיר איירי דקתני התם

מה ת"ל רחשו לפי שנחמר תער

לא יעבור על ראשו וכו׳ ואהא

מסיק מה ת"ל ראשו מה ת"ל זקנו

מפני שיש בראש מה שאין בזקן כו':

ג א מיי פי״א מהלי שגגות הלכה ט סמג עשין רטו: ד ב מיי' פ"א מהלי

תשובה הלכה ב: ה ג מיי פי״ל מהלי א נג שגגות הלכה ט: עכו"ם הלכה א סמג לאויו נו טוש"ע י"ד סי' קפא סעיף א:

מוסף רש"י

חייב על הראש שתים. על הקפת הראש חייב שתי מלקיות, דשתי פאות יש לו שהראש כשתי מקום השיער חתיכה אחת ומחום הפנים מלפניו. מהום שלועזין ענפל"א ושם נקרא פאה ששם סוף הראש מקום חיבור הפרקים, ונמנא שיש לו שתי פאות, נידעא מכאן ונידעא מכאן, וחייב עליהן שתים (מכות

רבינו חננאל

מכרי תנא ממכות סליק. כלומר מסכת מכות השלים. מ"ט פתח אחריה מס׳

מכדי תגא ממכות חליק. אע"ג דקיימא לן (ע"ז דף ז.) דבתרי על טהור שאכל אם הטמא. אדם טהור שאכל את הקודש טמא ובגמרא [ט:] מפרש מנא ליה. ואף על פי שאין בה חיוב כרת ניתנה מסכתות אין סדר למשנה ה"מ לענין מחלוקת ואחר כך כפרה זו על כך: כל השעירים כפרהן שוה. כל שעירי מוספין סתם שרבי לא שנה לתלמידיו המסכתות על הסדר אבל אחר ששנאן סדרן על מכונן בהוייתן זו אחר זוי: הדיב על הראש בין שעיר הנעשה בחוץ דיום הכפורים בין של רגלים בין של ראשי

> על המהור שאכל את הממא יור' מאיר אומר כל השעירין כפרתן שוה על מומאת מקדש וקרשיו היה ר"ש אומר שעירי ראשי חדשים מכפרים על המהור שאכל את הממא ושל רגלים מכַפרין על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף ושל יום הכפורים מכפר על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף יאמרו לו מהו שיקרבו זה בזה אמר להן יקרבו אמרו לו הואיל ואין כפרתן שוה היאך קרבין זה בזה אמר להם כולן באין לכפר על מומאת מקדש וקדשיו ר"ש בן יהודה אומר משמו שעירי ראשי חדשים מכפרין על המהור שאכל את הממא מוסיף עליהן של רגלים שמכפרין על מהור שאכל את הממא ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מוסיף עליהן של יום הכפורים (0) שהן מכפרין על המהור שאכל את הממא ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף ועל שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה אמר להם הן אמרו לו אם כן יהיו של יום הכפורים קרבין בראשי חדשים אבל היאך של ראשי חדשים קרבין ביום הכפורים לכפר כפרה שאינה שלה אמר להם כולן באין לכפר על מומאת מקדש וקדשיו יועל זדון מומאת מקדש וקדשיו שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים מכפרין יעל שאר עבירות שבתורה הקלות והחמורות הזדונות והשגגות יהודע ולא הודע עשה ולא תעשה כריתות ומיתות בית דין שעיר המשתלח מכפר אחד ישראלים ואחד כהגים ואָחד כהן משוח מה בין ישראלים לכהנים ולכהן משוח אלא ישהפר מכפר על הכהנים על מומאת מקדש וקדשיו ר"ש אומר כשם שדם השעיר הנעשה בפנים מכפר על

ישראל כך דם הפר מכפר על הכהנים כשם שוידויו של שעיר המשתלח מכפר על ישראל כך וידויו של פר מכפר על הכהנים: **גבו'** מכדי תנא ממכות סליק מאי שנא דתני שבועות משום דתני סיחייב על הראש שתים אחת מיכן ואחת מיכן

רבי שמעון אומר וכו'. לחלוק בא על שאומר למעלה אחד כהנים ואחד ישראלים שוין בכפרת שאר עבירות בשעיר המשחלח ואין חלוקין בכפרתן אלא בטומאת מקדש וקדשיו וקאמר ר' שמעון כשם שאתה מודה בדם השעיר הפנימי שמכפר על ישראל כפרתו בלא שום וידוי אלא כפרת הזיות הדם שאין וידוי בשעיר הפנימי אלא במשתלח כך דם הפר מכפר בלא שום וידוי על הכהנים על טומאת מקדש וקדשיו אייתר ליה וידויו של פר במקום וידויו של שעיר המשתלח לכפר על הכהנים בשאר עבירות ואין להם כפרה בשעיר המשתלה: גבו מתרום סליק. כך סדר המשנה שבועות אחר מכות: על הראש. על הקפת ראש שתים דהא פאת כתיב (ויקרא יע) ופאה לשון סוף וקצה הוא כמו (שמות מ) לפאת ים (שם) לפאת נגב מקום חיבור הגלגולת עם הלחי והן מקום הצדעין:

הגהות הב"ח הטתוח ותפקח תינה נטותוחה שחיר שה בין זה לזה. אבל שעיר הנעשה בפנים בין זה לזה. אבל שעיר הנעשה בפנים

גליון הש"ם אומר. האי נקט לה משום דבעי תום' ד"ה חייב ובו' בהקפת הראש חייב אף במספרים. דגם במלחט ורהיטני חייב לגם במתקש הרששה לחק כיון דלא מקשי ראש לזקן לענין מספרים מנ"ל לפטור בראש במלחט ורהיטני אף במוש במנקש אמשפי מף דתוס' כתבו אחר כך וליכא למימר דשרי במספרים וכו' דהקפת הראש במלחט הרי דר"ל דלעני מספרים אחקש ולמלקט לא אתקש. היינו דאתקש רק לענין המפורש בקרא זו דלא תשחית דבעי השחתה ולמלקט לא אתקש. אבל בהיפך לומר דלמלקט אתקש ולמספרים לא אתקש מה"ת לחלק וא"כ להאוסרים בהקפת הראש במספרים ה"נ יש לאסור במלקט וא"כ יהיה אסור לסרוק פאות הראש. ול"ע לדינא וכתבתי מזה